

Advent is begonnen!

Zondag 2 december '18

Psalm 50: 1-6, Zacharia 14: 4-9, en Lucas 21: 25-31

Ingeborg Janssen

Verhalen vol angst: laaiend vuur, wervelende storm, splijtende olijfberg, mensen die vluchten, donker, gebulder en geweld van de zee, wankelende hemelse machten : onmachtig van angst

Wat moet je met deze woorden: oordeel, Hij zal niet zwijgen, Gerechtigheid, God als rechter, tekenen van de tijd...

Hoe kijk je naar dit soort teksten? Vaak zijn dit de woorden die benadrukt worden...

Persoonlijke ervaring: Toen deze teksten op het rooster stonden: Poe, geen zin, herinneringen: mensen die zeggen te weten wat de eindtijd is, met jaar en al. Alles duiden tot in de details. Jaren 80: kruisraketten: dit is het einde. En nee protesteren er tegen is heulen met de antichrist. Lastig om los van deze ervaringen open deze teksten te lezen. Makkelijker om kind met badwater... Misschien heeft u daar geen last van 😊.

> Tegelijk is er meer te horen: een heel andere toon! Verwachting die er door spreekt! Licht gaat gloriëren, zuiver water ontspringt, God spreekt, roept de aarde bijeen, God in stralend licht. God komt! de Heer zal koning worden. Hij is de enige God. Jezus die over zichzelf spreekt als Mensenzoon. Komen van de Mensenzoon in macht en luister. Richt je op! Hef je hoofd omhoog! Verlossing is nabij!

> Waar leggen we de nadruk op? Op alle tekenen van de tijd? Dat wat er mis gaat? Of op hoop en verwachting die er uit spreekt? Hoe houden we het bij elkaar? Waar gaan deze teksten over?

> Niet de enige die hier mee worstelt. Briefwisseling over het thema van het einde van de wereld: Natuurlijk kunnen we geen uur, dag of tijd vaststellen dat Jezus terugkomt, maar we zien toch tekenen dat het einde nabij is. Jeruzalem is verwoest, allerlei rampen zijn aan de orde van de dag. Hoe denkt Augustinus hier over? Augustinus gaat er eens goed voor zitten en schrijft een uitgebreide reactie: Als de discipelen met Pinksteren al in de laatste dagen leefden - Want heel veel waarover gesproken werd is toen al gebeurd - Waar zijn we nu dan? Net als de discipelen in het laatste der dagen. Toen is nu (1600 jaar geleden 😊).

> Het gaat elke keer om de her- en erkenning in het nu: Nu ten tijde van Asaf, Zacharia, Jezus, Augustinus, onze tijd. Midden in de realiteit van het leven, kwetsbaar, naast alle goede dingen gebeuren er ook dingen die we niet kunnen overzien, niet begrijpen. Die pijn doen, die boos maken, die dodelijk zijn. Die confrontatie met wat er om je heen gebeurt vraagt om hoop en verwachting. Hoop op de Messias, hoop op Christus. Verwachting van zijn komst.

> Terug naar Augustinus: Maar hoe komt Christus dan? Augustinus gaat daar dieper op in. Christus komt op verschillende manieren: geneigd om te denken in of/of. Is veel vaker en-en-en.

1. Christus is mens geworden en heeft onder ons geleefd: lezen we van in evangeliën. Herinneren.
2. Christus komt in de wolken: Christus nu zittend aan de rechterhand van God zal eens komen in zijn glorie. Verwachten

3. Christus komst in de wolken betekent ook Christus komst in de kerk. Hij geeft zijn macht en majesteit aan de heiligen zodat zij krachtig zullen zijn om vervolging om te gaan. NU!

> Je zal maar onder druk staan, niet in vrijheid leven, het onderspit delven, angst ervaren, geen idee hebben hoe de komende tijd er uit zal zien. Dan geven deze teksten hoop, houvast, richting. In het hier en nu, voor het leven hier en nu.

- We denken dan vaak aan mensen of situaties ver weg: skype met iemand uit Oekraïne: wat gaat er gebeuren? Waarom doet de wereld niets? Wat betekent dit voor onze vrijheid? Kunnen mensen Oekraïne nog binnen komen, kunnen wij er nog uit?

- Of iemand die zegt: verwachten? Ik heb niet zoveel verwachtingen meer, het loopt allemaal zo anders dan ik gehoopt had, eerst maar eens nu, hier, vooruitkijken lukt nog niet, daar begin ik nog niet aan, dan heb ik weer allemaal teleurstellingen.

> En toch: In samen advent vieren kun je steun vinden bij anderen die woorden van hoop en verwachting uitspreken. Verhalen horen van hoop en vertrouwen door de eeuwen heen, jouw verhaal van hoop en verwachting kan hoop geven voor een ander. En als je het nu niet ziet: terugkijken op je leven en zien: daar was er hoop en verwachting.

> Christus is hier in ons midden, in de gemeente. En daarom vieren we de Maaltijd van de Heer. Om Hem te gedenken, vanaf de aankondiging tot aan hemelvaart. En meer dan dat: Wij zijn zijn lichaam. Zijn handen en voeten hier op aarde.

> Die Maaltijd brengt dan alles weer bij elkaar: ook hier die 3-slag; Christus was er, Christus is er en Hij zal komen. Er zijn veel accenten te leggen in de maaltijd, meer dan ik nu noemen zal. Naast het gedenken van Jezus en het vieren van de gemeenschap van Christus- het samen zijn is er ook het vooruitzien, het verlangen, verwachten, hopen op het Messiaans buffet! Een maaltijd met de Mensenzoon in alle glorie en grandeur. Een maaltijd waarin Jezus de gastheer is, wij bij Hem aan tafel zitten, rijkelijk gedekt feestmaal in eeuwigheid. Dat is het leven Leven in Overvloed. Amen.